

Brangus, dar negimęs vaikelį,

Koks bus Tavo gyvenimo kelias? Ar būsi laukiamas, mamos lopšinėmis liūliuojamas, ar būsi supamas lelijomis išsiuvinėtame lopšelyje? Kokius žaislus turėsi? Švelnias gražuoles lėlytes, spalvotas mašinėles, išdykusius sviedinukus ar šautuvus? Kas pažadins iš miego? Lakštingalų giesmės ar bombų sprogamai? Ar žydinčių pievų medaus aromatas, ar nekaltų žmonių pralieto kraujo kvapas smelksis į Tavo plaučius? Ar Tave sups mylintys artimieji, ar tankai, naikinantys viską, kas tik po ratais papuola...

Nežinau, koks bus Tavo gyvenimo kelias. Nežinau, kada ir kur Tu gimsi, tačiau norėčiau Tave perspėti... Žemės keliai nėra saugūs...

Ne audros, ne žemės drebėjimai, ne griūvantys kalnai daro juos nesaugius, o žmonės, sukliantys karus. Karai, kaip epidemija išplinta, užkrečia žmones ir jie išprotėja. Tada Gyvybė tampa bevėte.

Taip žmones užklupo baisiausio Antrojo pasaulinio karo beprotybė. Vaikų koncentracijos stovyklose su vaikais buvo išmėginami nauji chirurginiai metodai, daromos sadistinės operacijos be narkozės. Vaikai buvo laboratorinės žiurkės, donorai, kurių vertingas tik kraujas nacių kariams. Milijonai vaikų motinų ir tėvų žuvo Aušvico, Štuthovo, Dachau, Buchenvaldo, Maideneko ir kt. koncentracijos stovyklose... Romų, žydų, lenkų, baltarusių... Seni, jauni, kalti, nekalti – visi buvo tik paprasčiausia mėsa.

Milijonai žmonių žuvo Gulago lageriuose. Tolimuosiuose Rytuose... Prie Arkties vandenyno... Sibiro, Mordovijos, Buriatijos žemėse... Norilskas, Vorkuta, Magadanas... Tai nuo ašarų ir kraujo prisigėrusi žemė šiandien tirpdo ledynus. „Gyvenimas yra gražus“, - koncentracijos stovykloje žygiuodamas į mirtį sako sūnui Roberto Benigni filmo pagrindinis veikėjas Gvido. Ar tikrai gražus? Ar tikrai?

Ne, vaikelį, ne visada žmogaus gyvenimo kelias gražus...

Bet tegul niekas ir niekada neatima iš Tavęs Tikėjimo... Tikėjimo, kad Gėris nugalės...

Jei aš turėčiau supergalią dalinti žmonėms tokį Tikėjimą, aš jį išdalinčiau visiems. Kad eidami per vandenį neskęstų, kad eidami per ugnį nesudegtų... Tada tokio Tikėjimo ir tavo, vaikelį, širdis būtų kupina. Tada tavo kelias būtų saugus.

Jei aš turėčiau supergalią valdyti žmonių jausmus, aš pripildyčiau žmonių širdis Meile artimui. Aš pasiimčiau tėvo Gvido Meilę ir bent lašelį jos įpilčiau į kiekvieno žmogaus širdį. Meilė globotų, apgintų, apsaugotų, nušviestų visų vaikų gyvenimo kelius. Tada nebūtų karų ir Tavo, vaikelį, kelias būtų saugus..

Jei tik aš turėčiau supergalią valdyti žmonių Atmintį, aš neleisčiau nei vienam suaugusiam žmogui užmiršti žuvusių, nukankintų vaikų Antrojo pasaulinio karo metu. Neleisčiau užmiršti nei dieną, nei naktį... Gal tuomet dabar žmonės nebedrįstų kariauti. Gal tuomet milijonams vaikų šiandien keliai būtų saugūs nuo karo...

Deja, vaikelį, istorija kartojasi... Vėl kaip maras, kaip kovidas, kaip baisiausia liga, nuo kurios nėra skiepy, pakirto žemę karas. Vėl Bleiko Pykčio Viešpats Jurizenas grūmoja iš

aukštybių ir braižo, matuoja savo skriestuvu naujus žmonių gyvenimo kelius. Sirija... Jemenas... Irakas... Ukraina...

- Uk...uk...uk, - naktimis verkia Jegoras, mano draugės Janos mažas broliukas. Abu jie iš Ukrainos, iš Mariupolio... Iš miesto, kurio jau nėra... Nebėra Bučos, Rubižnės, Severodonecko, Volnovachos, Schastios...

Bombarduojamas Charkivas, Kijevas... Žudomi žmonės... Karas 457 Ukrainos miestuose... Tūkstančiai vaikų netekę namų... Tūkstančių tūkstančiai vaikų, šąlančių daugiabučių rūsiuose... Be maisto, be vandens... Kiekvieną dieną mirštantys vaikai, maži, didesni, kai kurie dar motinų įsčiose, neišvydę pasaulio šviesos, nepradėję savo gyvenimo kelio.

- Bach! Bach! Babach! – naktimis prikelia šūvių, bombų sprogitimai.
- Ūūūūūūūūūūūūūūūūū! – kaukia sirenos.
- La-cri-mo-sa, la-cri-mo-sa...* - verkia Motinos savo žuvusių vaikų. Ir nuneša Mocarto „Requiem“** dangun mišių auką.

Brangus, dar negimęs vaikelis, palauk, dar Tau nenutiestas saugus gyvenimo kelias...

Jei aš turėčiau teleportacijos laiku galią, nukeliaučiau į brolių Kaino ir Abelio laikus ir neleisčiau Kainui pakelti rankos prieš broį. Tada žmonija nebūtų užkrėsta viens kito žudymo užkratu. Mes nepažintume žodžių: pavydas, godumas, neapykanta... Žmonija nežinotų, kas yra karas. Žmonės ne griautų, o kurtų kelius, savo ir savo vaikų kelius.

O jei tik turėčiau galią valdyti žmonių likimus, aš Tau uždegčiau pačią ryškiausią Likimo žvaigždę, kad ji nušviestų Tau kelią. Tavo namas skendėtų gražiausiuose Klaudo Mone soduose, lopšį sūpuotų mylintys tėvai, pasakas sektų senelė, o prie židinio murktų rainas kačiukas.

Tada Tavo kelias būtų saugus.

Tada...

Tada aš pakviesčiau Tave:

- Ateik, ateik, ateik...

Ateik ir aš Tau padovanosiu savo išdykusį sviedinuką...

Iki pasimatymo!

Goda

***Lacrimosa** – (lot. *lacrima* – ašaros; *mosa* – srovė): 1. Verkiu, ašaroju; 2. Gedulo mišių dalis – Sielvartingoji, Ašaringoji.

****Requiem** - (lot. *requies* - ramybė, atilsis; requiem gal. - ramybė; sk. rekvijem): 1. katalikų gedulo mišios; 2. vokalinis - instrumentinis gedulo muzikos kūrinys, skirtas atlikti bažnyčioje.

